

ниците, които сж подъ негова команда», и всичко друго което заключава въ себе си необходимитѣ условия за да бжде единъ човѣкъ добъръ началникъ.

Единъ полководецъ, за да бжде добъръ, нѣма се нужда да бжде нито «кятибинъ», нито да ударва съ куршумъ яйце: нека въ това послѣдното се занимаватъ неговитѣ войници и то ще бжде достатъчно.

Тихитѣ и мълчаливи хора често минаватъ у насъ за гении! По поводъ на това азъ ще разкажа още единъ анекдотъ споредъ който, заедно съ още нѣколко други такива, дълго време се е вървало въ дълбокомислието на Абдуль-Керима. Това бѣше въ Сърбия; единъ празниченъ день бѣше се събрало многочисленно офицерско общество подъ грамадния и разкошенъ чадъръ на муширя; пушатъ се цигари, пие се кафе, но сжщеврѣменно царува и мъртва тишина, муха да прѣхвъркнѣше щѣше да се чуе! . . . Туй се продължава часъ . . . два . . . три; слѣдъ това всички ставатъ за да се поклонятъ на знаменития мълчаливецъ и да се разотидатъ, но сердаря, слѣдъ като смукна издълбоко-издълбоко за послѣденъ пжтъ отъ своя безкраино дългагъ чибукъ, димътъ отъ който въ видъ на тайнственни пружини се възнасяше къмъ небесата, обърна се, най-сетнѣ къмъ гоститѣ съ слѣдующитѣ изказани съ благость думи: «А! господа, кждѣ? Тъкмо що бѣхме се така добрѣ разприказвали!» . . . Когато, обаче, до този моментъ никои нито дума не бѣше продумалъ . . . ама нито думица!

При все това трѣбва да кажемъ, че ако Абдуль-Керимъ-паша, вслѣдствие на своята възраст и неджзи, не бѣше човѣкътъ, който би можалъ да изпълни такава една трудна задача, то все пакъ не бива да се въздига въ принципъ смѣняването на главнокомандующия вслѣдствие първата негова несполука,